

Sligo Glen – gående ud af stilheden

Og så, efter
Når du er gået tilbage
Af den vej du kom,
Tilbage mod kløftens munding
Som du kom ind af bare en time før,
Råbende til de andre
Og du nu når igen,
Men denne gang alene
Den usynlige linie
Hvor
Du nøjagtigt kunne registrere
Hvornår du begyndte at høre
Lydene fra vejen
Og maskinerne og de skingre skrig
Af hverdagens handel ogandel,
Sådan at du i et øjeblik kunne
Træde det ene skridt
Tilbage ind i kløften
Og lade dig opsluge
Øjeblikkeligt
I den stille
Kilde af nye indsigter
Du havde følt
Bare et øjeblik tidligere,
Som hvis under vand
Som at lade sig glide tilbage
I stilhedens flod
Der løber mellem trædækkede vægge.
Som du så kunne øve dig i at
Forlade og
Komme tilbage
I din egen krop,
Via dit eget åndedræt,

Indad og udad
Bevægende ned og
Ankommende, igen og igen til
Stilheden
Og beskyttelsen i din egen
Snævre kløft at ensomhed,
Fra indadvendthed
Til samtale
Og tilbage.
Sådan at du pludselig forstod
At du var givet
Den hele og fuldstændige gave
Af din egen gennemsigtighed,
Afsløringen af din
egen præcise grænse til
verden.
Frontlinien
Mellem stilhed og tale
Præcis
Den linie du må krydse
For at give dig selv
Mens du redder dig selv,
Gløden i hjertet
Og dit øje,
En ny sol der står op,
De gamle minder levende
Efter en lang nats fravær
Og verden der igen
Pludselig bliver værd
At turde
Værd at se,
Værd at begynde,
Bliver det hele værd.